

Medlemmer stillede Endringsforslag, der nu forelægges til Behandling, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger til Noget af det, der idag er fremkommet. Jeg troer, at det Endringsforslag, som til § 1 er blevet stillet af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts. 6te Valgkreds (S. N. Hansen), turde være unødvendigt, og netop derfor vil jeg ansee det rigtigst ikke at vedtage det. § 1 siger: „Ingen kan straffes efter denne Lov, medmindre han“ osv. Den gaaer altsaa ud paa, at Ingen kan straffes efter denne Lov, medmindre han har gjort dette eller hiint. Den § 43, som det ærede Medlem vil have optagen i Parenthes, staaer ikke i nogen Strid med den Grundsætning, der er udtalt i § 1. Grundsætningen vedbliver fuldstændig at være den, at Ingen kan straffes, medmindre hans Handlinger kunne stilles ved Siden af en af de i Lovens som strafbare betegnede Handlinger; men idet § 43 siger, at uagtsomme Handlinger ikke kunne straffes uden udtrykkelig Hjemmel i Straffeloven, staaer den, som sagt, ikke i noget saadant Modsetningsforhold til denne Paragraph, som skulde gjøre det nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse. Den ærede Rigsdagsmand har anført nogle Bemærkninger med Hensyn til Dødsstraffen, og jeg skal ganske betrede den Vej, han har fulgt, idet han har bemærket, at Spørgsmaalet er saa meget discuteret, at der ikke er Anledning til at komme ind paa det i større Udførlighed. Jeg skal derfor kun bemærke, at naar den ærede Rigsdagsmand antog, som de to Diemed, der her kunde være Spørgsmaal om, deels Afstrækkelse, deels Forbedring, saa indrømmer jeg fuldstændigt, at Forbedringshensynet ved Straffen, har sin fulde Betydning; men der er dog i dette Hensyns Natur som Formaal den Omstændighed, at det ikke staaer i Statens Magt stærkt at fremtvinge Forbedringen; men den ærede Rigsdagsmand har overseet, at der er et tredie Diemed, som Staten maa have med Straffen, nemlig at værne om Rets sikkerheden, ikke om Statens Sikkerhed alene i dens Heelhed, men at værne om hvert enkelt Individis Sikkerhed i Staten. Naar man forkaster Livsstraffen, fordi den ikke kan fyldestgjøre sit Diemed, saa troer jeg, at man paa den anden

Side maa sige, at Statens Sikkerhed kommer til at lide stærkt derunder, naar man først erkjender, at der her ikke er Spørgsmaal om Fyldestgjørelsen af Noget, man opstiller som Statens almindelige Diemed, men at Staten er kaldet til at sørge for, at ethvert enkelt Individ kan være sikret imod de Angreb og Voldsgjerninger, der ere saa voldsomme, at Lovgivningen finder sig foranlediget til at fastsætte Dødsstraf derfor. Den Lovgivning, der ubetinget forkaster Dødsstraffen, tilfødesætter efter min Mening det Hensyn, den skylder de enkelte Statsborgere; den driver Omhuen for de Straffskyldige for vidt; den pinner sig for at berøve dem Livet, for at aabne dem Udgang til mulig Forbedring. Men hvorledes har det sig med Hensyn til den, der falder som Offer for Forbrydelsen? Jeg troer, at enhver yderligere Bemærkning med Hensyn til dette Statens Diemed turde være meget overflødig. De Bemærkninger, der fremsattes med Hensyn til Venaadningsrettens Udøvelse, forekomme mig heller ikke at være af den Betskaffenhed, at de kunne indvirke paa Spørgsmaalets Afgjørelse, selv om man vil erkjende Berettigelsen af de Erindringer, der bleve fremsatte af den ærede Rigsdagsmand. Venaadningsretten er en constitutionel, grundlovmæssig Ret, der tilkommer Kongen, og saavist jeg troer, at der under første Behandling ikke blev lagt stor Vægt paa de Forhold, den ærede Rigsdagsmand har berørt, i den Retning, hvori han har benyttet dem, saavist troer jeg ogsaa, at naar Straffeloven arbejder hen paa, at Dødsstraffen skal anvendes saa sjældent, at den kun benyttes i de Tilfælde, hvor Forbrydelsens egen Natur bestemt kræver det, vil af sig selv ogsaa kun sjældent det Tilfælde indtræde, hvor der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Venaadning skal anvendes. Saa meget staaer i ethvert Fald aldeles fast, at selv med Hensyn til saadanne Forbrydelser, der synes lovbestemt at kræve Dødsstraffens Anvendelse, vil Forholdet kunne stille sig saaledes, at man dybt maatte beklage, om Kongen ikke havde denne constitutionsmæssige Ret til at benaade, hvis han paa Grund af Sagens Betskaffenhed fandt sig opfordret til at gjøre Brug af denne Venaadningsret. Til den nævnte Betragtning søledes der af den ærede